

ADMINISTRAȚIA
Ad. Dr. Ferencz-uteza nr. 20

INSERTIUNILE:
do un sir garmon: prima
data 14 bani; a doua oara
12 bani; a treia oara 8 b.
do fiecare publicație

Astăt abonamentele, cît și
insertiunile sunt a se plăti
înainte în Arad.

Telefon pentru oraș și comitat 502

Scriitori nefrancezi nu se primește

TRIBUNA POPORULUI

Pentru România și străinătate
pe an 40 franci.

Procesul nu se împărățește.

*Cu i jale n. deschidem abonament
noi la „Tribuna Poporului”.
Timbr de prisos a mai insistă asupra
cineva rătăciu organelor de publicitate.
Nu e cărțar care să nu fie convins
acă influența mare este exercită presa
pe toate terenuri. Mai ales la noi ro-
mâni, la care, nemile din urmă
presa a trezit, ca să susținut și crisi-
căzut singurătate națională.*

*Cititorii noștri ne noștețință
solnică; și au conuins de sinceritatea
mărcit năstere. Creșterea zilnică a
numărului abonaților nostri ne îndrep-
tă că crede, că am înțeles bătăile
cu poporul român, și ne dă în-
denn nou să urmăm fără șovăire pe
căea apicată.*

*Angajarea corespondenți în toate
zecele românești mai mari, asigură
rândul ne colaborarea a mai
multor bătăi politici cu
cinea, stând în legătură tele-
fonica cu Budapesta, suntem
în poziția de a da cititorilor nostri
căci cele mai din urmă, exact și de-
cizit.*

*Avem și Dumineaca „Tribuna
Poporului” în cadrul unei
organizații de la suu și adu-*

*„Tribuna Poporului” costă
Pe 1 an 20 cor.
Pe 6 luni 10 „*

*Pe 3 luni 5 „
Pe 1 luna 2 „*

*Pentru România și străinătate:
Pe 1 an 40 franci*

Red. și Adm.

„Tribuna Poporului”.

IZOLAT.

Izolat, singur, dar doară nu pen-
tru totdeauna singur... așa serie baronul Banffy despre sine; noi să-i complecăm punctele, cu o vorbă potrivită.
Adaugăm: «izolat.»

Simte primul-ministrul de tristă aducere amintire, că e mare golul în jurul seu. Si deși de-o vreme incoace mereu face «literatură politică», prin ziare, pe când cu ocazia crizei ministeriale a mai ajuns în circulație numerole căte-unul «izolat», cum e Wekerle, Szapáry, — de izolatul «singur» nimeni nu și-a mai adus aminte.

Si acel celebru «combatant prin sapte», cum i-a plăcut a se prezenta pe sine ca prim-ministrul în retragere, stă astăzi singuratic și izolat, — dar cu nădejdea, că va mai prinde tovarășii...

Tovarășii în izolare? Pentru un lugubru duo ori trio?

Este îndeobște cunoscut, că baronul Banffy nu prea este tare în dale stilului; vom căuta dar noi să lămurim înțelesul «poetic» sale frase, după cum reiese din lungul primărticoul ce a publicat în ziarul «Pesti Hirlap», la loc de frunte, pe ziua de Dumineacă.

Tovarășii de luptă vrea să zică bătrânu, de luptă politică așa cum o înțelegă Banffy! Si ne și spunea că în următoarele zile va fi înlocuită în cîștigător, programul partidului, pe care ar fi avut de gînd să-l înșinuie și de al carui șef era să se proclame pe sine maestrul de curte, dacă — s-ar fi disolvat parlamentul.

Dar și dacă nu s-ar disolvat parlamentul acum, tot va veni rîndul lui alegere; și baronul Banffy nu a părăsit gândul de a forma un nou partid regnicolar, care să fie partidul viitorului.

Fără îndoială, ar fi un mare bine pentru țara aceasta, dacă s-ar forma în parlament un nou partid regnicolar. Caci prin monopolul «liberal» în con-

ducerea statului nu interesele reale ale țării, ci interese de gașca se validează.

Până și Bánffy recunoaște că partidul dela cărnică e usat, trebuie deci un alt partid, partid nou, tiner.

Partidul lui Banffy, partidul «înțér», de regenerare, ar fi să aibă urmatorul program propriu:

„Dela o nouă formăriune de partid mă aştepț la o mai hotărâtă și mai efectivă direcție națională, care să ţeară de nici o altă considerare îst pune de fîntă crearea statului național-maghiar, unitar, cu o singură limbă; în vederea acestui scop nu ce leaza, nu stă la tîrgualul Deoare-ce în statul uînguresc, interesele și aspirațiile nu pot fi, nu e permis să fie subordonate la absolut nimic, nu se poate face excepție nici față cu armata, care deși prin lege să stabilească comunită, dar în fond a fost declarată de armata maghiară...“

După cum vedem, acest punct de program al lui Banffy, nu se deosebește într-înțeice de principiile kossuthiste, apponyiste, sau șoviniste în general, — nici măcar în privința cinismului.

De ce atunci partid nou, de ce «regenerare»?

Să nu ne grăbim cu judecata; căci are Banffy în program și un punct original. Eata-l:

„În cadrul novei formăriuni de partid sperăm să rezolvă reforma parlamentară, respectivă cheltuirea deputaților de rat, care formează baza acelui, atunci în vederea creării unui nou partid, să se potrivească și să votă și să acceseze — și acceseze e important din punct de vedere social — căci plasa acuma nu ar avea drept la vot, Banffy, și reformă electorală!

Ce ironie!

Credem că acum e de înțeles de ce e «singur» Banffy în isolarea sa, și credem că — ca toate nădejdile sale — tot singur va remânea deoarece nici ceialalți «izolați» nu se pot hăsardi să-l ia în serios pe cel-ce a reprezentat regimul ciomagului și care astăzi declamă după modul cotoiului calugărit din poveste...

Fapt este, că în Ungaria multe sunt cu puțină, cum a fost cu puțină

și stăpânirea lui Bánffy și aspirațiile lui pentru viitor.

Nîndoios este însă, că partidul dela guvern a intrat în stadiul descompunerei, și de sigur nu Kühn-Héder-váry este acela care să-l reînchege.

Viețea parlamentară din țara noastră numai prin intrarea elementelor în adever nou se poate însănătosa. Până atunci vor urma tot situații intemeiate pe cărăpături, situații transitorii, fără temeu și trainicie, din care nu vor lipsi nici ciupercile bănsăișane, cu ilustrații tipice, — dar care din ce în ce se vor isola, de voie de nevoie.

Foața oficioasă publică autografele prea inadite relative la schimbarea de guvern.

Autograful prin care se dispensează Szell este următorul:

Iubite Szelli! În urma hotărîrii mele din 16 crt., Vă dispensem definitiv dela postul de ministru președinte.

Din acest incident Vă exprim eu înința recunoșteoare mulțumita pentru serviciile eminente prestate cu rară deriofanie și credință în calitatea D-Voastre de ministru președinte față de Mine și față de patrie și în timpuri critice, Vă asigur de nestramătă mea grație și încredere și nu mă îndoiesc, că înregistrat cu bogate experiențe într-o viață de serviciu publică, colaborarea D-Voastre va fi deosebit de utilă și de mare profită pentru țara, și țara noastră.

Forțește Ion J. Szell.

Noul partid în Croația. Este într-o politică croată se va produce cît de curînd o schimbare radicală. Conte Bombelles, deputatul Mihályovici și Falper și mult alții vor se reactiviza vechiul partid al centrului, într-înțeacă d-acum strict politică uniunistă. Noul partid, în care vor intra și căi na deputați opositionali, în rîndul întâi vor cere disolvarea Dietei și ordonarea de alegeri nouă curate. Conte Khuen-Héder-váry de mult are cunoștință de nouă grupare și și-a exprimat față de ea simpatia sa deplină.

toare își aruncă ochii asupra saltelei din colt... Ea sta, întinsă pe spate, galbenă ca ceară, cu ochii mari deschiși, cu privirea tîntă în tavan... Când o vîzu oșa, un fier ciudat și neexplicabil, ca de o presimtire săracă vestă de nenorocire, îl înghetă în loc.

Tremurind, aprinse lampa și nerăbdător se pleca spre dînsa.

— Ce at...?

Si voi să o atingă cu mâna pe frunte.

Dar scotînd un tipăt ca de nebună, și ferindu-se de atingerea lui, ea se ridică pe jumătate,

— Lasă-mă, lasă-mă, — îngâna, și dîngî i-se bateau în gura.

— Dar ce at, pentru Dumnezeu, ce at?

Si, mai galben decît dînsa, bărbatul își duse mâna la frunte pe când privirea ratacătă cuprinse odaia goală.

Pe jos, într-un colț, străucea o piesă mare de argint; mai departe lipită de zid, alta... Atunci, simîn că privirea î-se întunecă;

pare că lampa se stingea, — apoi se aprindea ear și arunca raze vii și nemiloase într-un singur colț al odiei.

Ea căzuse iar pe spate și încremește ea și întări, cu ochii speriați în sus...

Incesă și clătinându-se pe picioare, el se ridică. O clipă rămase în picioare, ca un om care se luptă cu un leșin ce vrea să-l cuprindă.

la care el însuși trebuie să se gândească cu uimire: cătă ișcusință nu e în stare să deștepte lipsa în mintea omului!

Acum însă erau cu adevărat sfîrsite toate. Si cum sta așa, inalt, slab, palid, în mijlocul odiei, privindu-se melancolic în ciobul de oglindă, își zicea că: da, nevasta-sa avea dreptate:

— De-acu nu ne mai rămâne decât să ne lungim așa, cu mâinile încrucișate pe piept, și să așteptăm voia domnului...

Dar nu! Se revolta toată ființă întrînsa. Cum? Oameni tineri, sănătoși, să nu găsească un mijloc de traiu în mijlocul unei mișcări de viață a cărei martori erau zilnic, pe stradă sau dela fereastră...?

— A! trebuie să fiu un mare năting sau un laș și mai mare, să te lași așa, turit de nevoie, tu singur între toti. Singur, înțeleg! mai prost decât idiota din curtea vecină, care cără și dînsul la apă și tot trăiește...

Si, în față aparente imposibilități a omului care tacea și nu mai avea ce să spună, evasărirea ei creștea mereu, lă propoziții enorme, disproportionate chiar cu gravitatea situației.

— A! Dar știi ce-mi rămîne să fac! Crapă tu dacă ești un nevoias, — ce sunt eu vinovată sa crap eu tine? Eu vreau să trăiesc...

Si se ridică de pe saltea, imbrăcându-se grăbit, nervos, parca acu, numai decât, ar fi voit să plece acolo unde știa ea că e mantuirea, viața...

El rămase un moment tot nemîșcat, numai ceva mai palid și cu privirea puțin ineruntată și imploratoare în același timp, indreptată spre dinsa.

Aceasta tina însă numai un moment. Apoi zimbi trist și se îndreptă spre ușă.

— Așa? Bine! zise ea îndirijită.

Inchizind ușa în urma lui, el secolța un ofost adine. Ea nu-l mai auzea însă.

Nu adora negreșit, pe omul acesta. Era însă bărbatul ei, și îl iubea atât pe căi și cu ce e și cu ce e iubirea: nu iubise, însemnează, pe nici un altul mai mult decât pe dînsul. Dar acum avea așa o simțire, parca trebuia să-și resbune; și tot în vîremea astă lacrami de ciuda îl năpădeau în ochi.

Gânduri vrăjitoare, haine, îl munceau crecerul inițierătă. A! nu, nu, — nici o îndoială, nimic!

Gândurile noastre proprii au și ele une ori brutalitatea lor. Cu brutalitatea aceasta, cele mai nesocotite înălțări sau turbură de atâtă ore judecata dreaptă și împede aruncând în minte semințele că înțeleg!

* *

Târziu, seara, el se întoarce deschis într-un colț. Asa o deschideau în tot dâuna când se întorcea cu mâna goală...

In dîna era întuneric. Abia o dungă slabă de lumină roșie se zărea din spate, unde ardeau cărbuni, desigur cel din urmă...

Aprinse la sobă o ramășită de gazetă ce păstra în buzunar și la flacără-l filii-

